

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

POHŘEŠOVANÝ
PROFESOR

ŠEPTAJÍCÍ LES

Flüsterwald – Der verschollene Professor (Vol. 2)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2021
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Bartoš Tautmanová, 2023
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3253-1 (pdf)

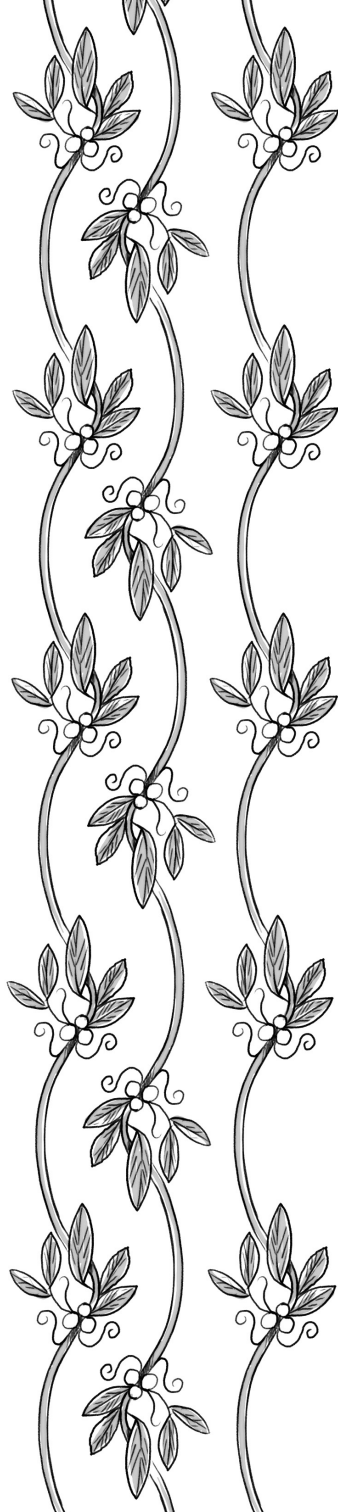
ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

POHŘEŠOVANÝ
PROFESOR

přeložila Markéta Bartoš Tautmanová

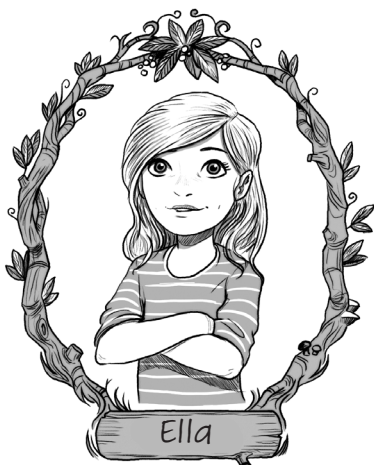

Lukáš (člověk)

- * knihomol a dobrodruh
- * musí si zvyknout v novém městě
- * jeho rodina nemá o Šeptajícím lese nebo o kouzlech ani ponětí

Ella (člověk)

- * nic ji nezastaví
- * nade vše miluje svého dědečka
- * hodně se toho naučila v dramatickém kroužku

Štěstěnka (víla)

- * ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)
- * cítí se v internátu opuštěná, a
- * proto často podniká (zakázané) výpravy

Rani (Menok)

- * mladý autor, zkoumá lidi
- * rád si zahrává se svým životem a je
- * závislý na čokoládě

Panči (kočka)

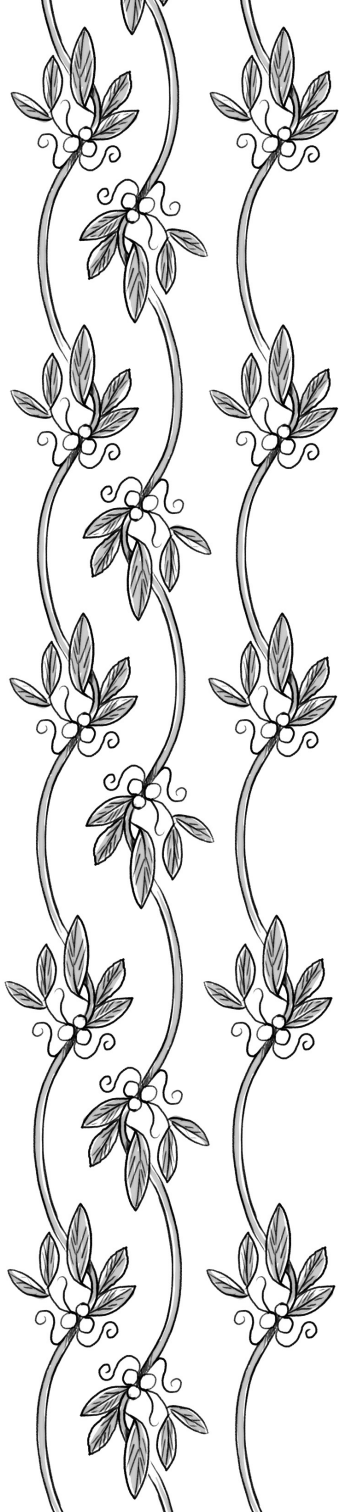
- * jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky
- * strážkyně Štěstěnky
- * má nervy z oceli

Obsah

- 11 Předmluva
- 15 Skryš (už zase)
- 21 Ten den bylo ještě hůř
- 29 Páteční překvapení
- 37 Hlavní velitelství
- 45 Pergamen
- 55 Mrkáci šok a národ
Podzemních štol
- 63 V ohni země
- 71 Opuštěná štola
- 79 Raniho hrdinské
dobrodružství
- 85 Porušili jste pravidla
- 93 Katapult do nebe
- 101 Šplhání po mracích
- 107 Rozbitý oltář
- 113 Volným pádem

- 119 Východní okraj
- 127 Na dně jezera
- 133 Bezmocný
- 139 Létající ponorka
- 147 V Měsíčním svitu
- 155 Na druhé straně
- 161 V černém popelu
- 169 Bytosti z temnoty
- 175 Na život a na smrt
- 181 Beznaděj
- 189 Před dávnou dobou
- 197 Mlhavá naděje
- 203 Piknik v měsíčním svitu
- 209 Rozloučení
- 213 Ráno poté
- 221 Doslov
- 223 Ve stínu královny
(Bonusový příběh)

Předmluva

Po hřbetech knížek, srolovaných papyrech a kamenných tabulkách tancovaly ve svitu svíčky na černém dřevě regálů stíny. Za okny běsnila podzimní bouřka, tak jako v posledních dnech celkem často. Po okolí vířilo listí, větve se ohýbaly ve větru. V záři pouličních lamp toho bylo venku k vidění pramálo, stejně jako ze zbytku malého prokletého městečka jménem Zimoskalka.

Miloval tu nezkrotnou ničivou sílu, která v tamějších uličkách řádila a zahнала všechny ty neúčinné lidi do jejich domovů. Když se taková bouřka přihnala, dělal vždy totéž. Zalil si vroucí vodou čaj,

kouřil doutník a zapálil svíčky. Připomínalo mu to, jak to bylo tenkrát, jak to všechno začalo. Často se ve vzpomínkách do oné doby vracel.

Na odkládacím stolku vedle jeho křesla stál šálek s čajem, doutník ležel vedle něho v popelníku. Do vzduchu stoupaly kroužky tabákového dýmu, rozplývaly se v místnosti. Návštěvy vždy při příchodu protáhly obličej. On však měl ten pach rád. Studený popel vypovídal o pomíjivosti. Bylo jedno, jestli to, co hořelo, byl vzácný doutník, nebo strom. Nebo celý les.

Energicky vstal, zahnal dychtivý pocit ve svém nitru někam hluboko, do nejzazšího kouta. Ještě se musí ve svém počínání držet zpátky, brzy však budou hořet keře, bídné stromy budou křičet bolestí a listoví shoří. Všechna magie bude patřit jemu.

Se šálkem v ruce přistoupil k oknu. Nebylo to samozřejmě žádné obyčejné okno. Sklo bylo tak čiré, až bylo skoro neviditelné, a na jeho rámu zářily kovové filigránové symboly.

Jakmile otočil kouzelným prvkem v pravém okenním rámu, ozvalo se cvaknutí. Přes sklo přeběhlo zamíhotání, okno teď už neukazovalo venkovní krajinu. Místo ní se zobrazil panský dům. V oknech se svítilo. Zcela určitě jeho obyvatelé brzy zhasnou a odeberou se do svých postelí.

Kdy už to konečně přijde?

Obě děti se už potkaly, pozoroval, jak se hádaly. Avšak od onoho večera Lukáš Lamprecht již do Šeptajícího lesa nevstoupil. Dny se vlekly v ubíjející jednotvárnosti, ale k cíli ho nepřiblížily.

„Trpělivost,“ pronesl do tmavé místnosti. Usmál se. Byl to úsměv šelmy, jak mu kdysi řekl starý nepřítel. Objevoval se mu na tváři vždycky, když se nějaký plán blížil svému naplnění.

S dalším otočením a opětovným cvaknutím se z kouzelného skla stalo zase obyčejné. Za okno se vrátila známá krajina. Klesl do svého křesla, pohledem bloumal v dáli zmítané bouří a požitkářsky nasál vůni vychladlého popela.

Skrýš (už zase)

Úplně ponořený do svých myšlenek se Lukáš vyhnul větvi. Padla za oběť bouře z předešlé noci, stejně jako zahradní trpaslík, který vězel v předním skle auta, cínovou čepičkou napřed. Lukáš to téměř nepostřehl, nevnímal ani vítr, který mu čečral vlasy. Myslel na své přátele: na Raniho, Štěstěnku a Panči. Sem tam se v jeho myšlenkách objevil i Wark, především v nočních můrách.

Pořád ještě měl před očima události, do kterých se vrhl po hlavě při svém prvním dobrodružství v Šeptajícím lese. Dveře ukryté za regálem s knihami, schody do tajné studovny na půdě. Všechny

ty kouzelné nápoje, prášky a předměty. Nacházely se tam i stojací hodiny, které navazovaly magické spojení se svým protějškem v Šeptajícím lese. Wark sice tyto portály nemohl používat – a kromě toho Lukáš se svými novými přáteli Warkovy vzpomínky na pronásledování vymazal –, Lukášovým nočním můrám to bylo ale jedno.

„Dobré ráno!“ zařval mu někdo do ucha.

Škubl sebou. V tu samou chvíli byl sám na sebe naštvaný. V jednom týdnu to bylo už potřetí, co na něho Ella vybafla, už by si na to mohl zvyknout.

„Brý ráno,“ odpověděl tak nevraživě, jak jen to dovedl. Ona to prostě nevzdávala. Dům, do kterého se Lukášova rodina nastěhovala, patřival jejímu dědečkovi. Na základě nějakého kouzla do něho ale nemohla vstoupit, a tak vznášela své požadavky vždy pod širým nebem. Co nevidět bude zase něco...

„Dej mi šeptavý prášek!“ dožadovala se.

„Já vůbec nevím, o čem to mluvíš.“ Zapírání se mu zdálo jako dobrá taktika.

„Nedělej hloupýho! Viděla jsem, jak ses vracel ze Šeptajícího lesa.“ Běžela rychleji a postavila se mu do cesty. Vítr cuchal její po ramena dlouhé blondaté vlasy. Bylo s podivem, že byla schopná vůbec něco vidět. Měla na sobě džíny, tenisky a svetr.

„No a? Byl jsem se projít v lese.“

„V noci?“

„Ty zřejmě taky.“ Protáhl se kolem ní. Jestli přijde pozdě na první hodinu, jeho máti se o tom dozví. A ačkoliv to byla ona, kdo se v nejhorsších zácpách usmíval na ostatní řidiče a dával jim přednost – z čehož jeho otec vždy zbělal vzteky –, když šlo o školu, šly žerty stranou.

„Mám na šeptavý prášek nárok!“ křičela Ella. „Patřil mému dědečkovi předtím, než zmizel.“

„To by mohl tvrdit každý. Kromě toho vůbec nevím, o čem to mluvíš.“

Samozřejmě že věděl. V tajné pracovně jejího dědečka našel kromě jiného také modrý šeptavý prášek a neúmyslně ho otestoval: Umožnil mu vkročit do Šeptajícího lesa v noci, což pro žádného jiného člověka nebylo možné.

Přesto nemohl v žádném případě Elle prášek dát, zbývalo ho už tak málo! Dost možná na jedno nebo dvě použití. A když ho všechen vypotřebuje, nebude se už moct shledat se svými přáteli!

„Seš hroznej.“ Elle se zlomil hlas. „Chci jen najít svého dědečka. Chybí mi.“ Z pravého oka jí ukápla slza. „Určitě bloudí někde lesem, promrzlý a celý roztřesený.“

„Tedy...“ Lukáš se zarazil, jak jím projel soucit, a pak vyklopil pravdu. „Musel bych se nejprve postarat o doplnění zásob. Šeptavý prášek je skoro všechen pryč.“

„Cože?!“ Ella vypadala, že vybuchne. „Jak je to možný?“

„Nedopatřením jsem do něho strčil a přitom se ho spousta vysypala na... Hej, ty vůbec nejsi smutná!“

Zdálo se, že Ellu načapal. „Jsem, a moc.“ A už se jí po tváři kutálela další slza.

Lukáš ji rozhořčeně pozoroval. „A já jsem ti na to skoro skočil. Jestli tady na mě jen něco hraješ, tak šeptavý prášek nedostaneš! A pokud tvůj dědeček bloudí lesem sem a tam, můžeš ho jít přece hledat i bez prášku. Ve dne!“

Vzdychla. „A pak ať někdo zkusí říct, že se dramatický kroužek vyplatí. Ale jen abys věděl: Každou noc budu stát před vaším domem. A každé ráno. Zkrátka pořád!“

„Když nemáš nic lepšího na práci, prosím.“ Lukáš zrychlil.

Před ním se vynořil velký oblouk brány, který označoval začátek starobylé části města. Za ním již bylo v dáli mezi domy vidět školu. Bohužel ještě nebyl uvnitř, ačkoliv první hodina právě začala.

„Budu házet kameny,“ vyhrožovala Ella. „Magická clona sice nepustí dovnitř mě, ale kameny jí proletí.“

„To pak budeš muset vysvětlit mým rodičům,“ nasadil Lukáš přehnaně přátelský tón. „Bohužel ti to v ničem nepomůže.“

To se muselo Elle nechat, dokázala okamžitě změnit taktiku.

„Můžeme jít přece společně a donést čerstvý šep-tavý prášek.“ S úsměvem šla vedle něho. „Jinak bu-deš mít taky brzy smůlu.“

„Budu o tom přemýšlet.“

„Nad čím chceš přemýšlet?“

„Určitě ani nevíš, kde se dá získat.“

„Dobrý pokus, ale já ti to neprozradím.“

Minuli knihovnici, se kterou se Lukáš před týd-nem seznámil, když se byl v knihovně přihlásit. Še-divý drdol se jí ve větru uvolnil a její účes se pro-měnil v chaos.

„No tak se pak prostě zeptám svých přátel ze Šep-tajícího lesa,“ prohlásil vítězoslavně Lukáš.

„Ty tam máš přátele?“ Ella zůstala stát jako při-kovaná. „To je nebezpečný.“

„Není!“

„V lese jsou strašlivá stvoření.“

„Ále, víš, když už jednou bojuješ s Warkem, tak tě jen tak něco nevystraší.“

Ellin obličej zbledl. „Ty... vejtaho.“ Okamžitě se zase začala ovládat. „Teď ti teprve nevěřím ani slovo!“

Konečně došli ke škole a vstoupili dovnitř. Nej-později tady ho musí Ella nechat na pokoji, protože nechodí do jeho třídy. Bohužel byly tu ještě přestáv-ky, během nichž ho neustále pozorovala.

S posledním zlým pohledem zmizela v učebně. Lukáš pospíchal po schodech nahoru do své třídy, kde už před pěti minutami začala první hodina. A zrovna hodina paní Brockové, která stála za ním, když se v první den školy bavil se dvěma kamarády ze třídy o tom, jak je matematika zbytečná.

Zadá mu nějaký trest a pomluví ho ve sborovně. Samozřejmě dostatečně nahlas, aby to slyšel i jeho tatka. Jako kdyby nebylo už tak dost ponižující, že tu učí! Naštěstí jen ve vedlejší třídě, to musí Ella vydržet.

„Zavřít oči a do toho.“

Poslední nádech, pak Lukáš stiskl kliku. Když vstoupil, přivítalo ho ticho. Na lavicích před jeho spolužáky ležely listy plné otázek, všichni pilně psali. Pohled paní Brockové byl ledový, rty měla napulené.

Třída psala předem neohlášený test!

Dnes to byl vážně den blbec. Lukáš si mlčky sedl. Horší už to být nemohlo.

Ten den bylo ještě hůř

Lukáš se zabořil do velkého ušáku. Kožený potah byl tvrdý a nezval k tomu, aby tu člověk poseděl dlouho. Jako kdyby měl na vybranou.

Test se katastrofálně nevydařil, což paní Brocková ohodnotila pouze pohledem, který říkal „To mě nepřekvapuje“, poté co si prohlédla jeho list papíru. To vše by už bylo dostatečně hrozné, byla tu však ještě ta věc z hodiny informatiky.

Vlastně Lukáš předpokládal, že pan Kombit nechá tu „příhodu“ být. Zatímco ostatní spolužáci ještě hledali dokument na výuku, Lukáš se nudil. Tak se zkrátka nalogoval do chatovacího softwaru, aby si mohl psát s Míšou. Věděl, že jeho nejlepší

kamarád má v době Lukášovy hodiny informatiky volno. Bohužel se pan Kombit vynořil z místa, odkud ho Lukáš neviděl.

A přesně z toho důvodu seděl teď Lukáš před ředitelnu.

„Můžeš jít dovnitř,“ zapištěla sekretářka, která u svého stolu bušila do klávesnice, jako kdyby měl zítra nastat konec světa.

„Děkuji.“

Vyskočil z křesla, stiskl kliku v barvě mosazi a vstoupil do místnosti.

Ředitel Arnold trůnil za psacím stolem, na kterém se kupily knihy. Mezi různobarevnými deskami spisů stál šálek, ze kterého se linula vůně kávy.

„Lukáš Lamprecht.“ Ukázal na židli před stolem. „Posaď se.“

Ta slova Lukáše uzemnila. Nejraději by se otočil na podpatku a prchl.

„Řediteli Arrolde,“ zaskuhral místo toho.

Krok za krokem se Lukáš blížil k té „židli“. Už na ní sedělo několik jeho spolužáků a cestou k ředitelně Lukáše doprovázely jejich soucitné pohledy.

Posadil se.

„Lukáši, měl jsem dnes skutečně vážný rozho-
vor.“ Rozmáchlým pohybem ředitel podepsal nějaký formulář a pak se zcela otočil k němu.

„To mě mrzí,“ odvětil Lukáš.

Ředitel Arnold se zvláštním způsobem usmál, čímž se mu vytvořily malé vrásky od smíchu. Zcela překvapivě nebyla ta situace už tak skličující.

„Těší mě, že to tak vidíš. Napadá tě, o čem v tom rozhovoru asi tak šlo?“

„O chatování?“

„Přesně tak.“

Ředitel Arnold si propletl prsty na rukou. Vlasy měl protkané šedými prameny, bradku měl pěstěnou. Lukáš nebyl schopen určit, jestli před ním sedí přátelský dědeček, nebo přísný soudce. Pravděpodobně od každého trochu.

„Chápu, že ti chybí tvůj nejlepší kamarád, stěhování není nikdy nic snadného.“ Pan Arnold upil ze šálku.

Při těchto slovech Lukášovi došlo, že ředitel o něm musel mluvit s jeho otcem. Odkud by jinak věděl, že je Míša jeho nejlepší kamarád?

„Silně mě to emočně rozrušilo,“ použil Lukáš větu, kterou často pronášela jeho matka, když byla s nějakou situací nespokojená.

Ředitel se krátce zasmál, a protože stále ještě držel v ruce šálek, postříkal spisy kávou. Rychle ho odložil na podšálek a kapesníkem utřel fleky.

„Určitě pochopíš, že pan Kombit je také ,emočně rozrušený‘. Koneckonců si dává velkou práci